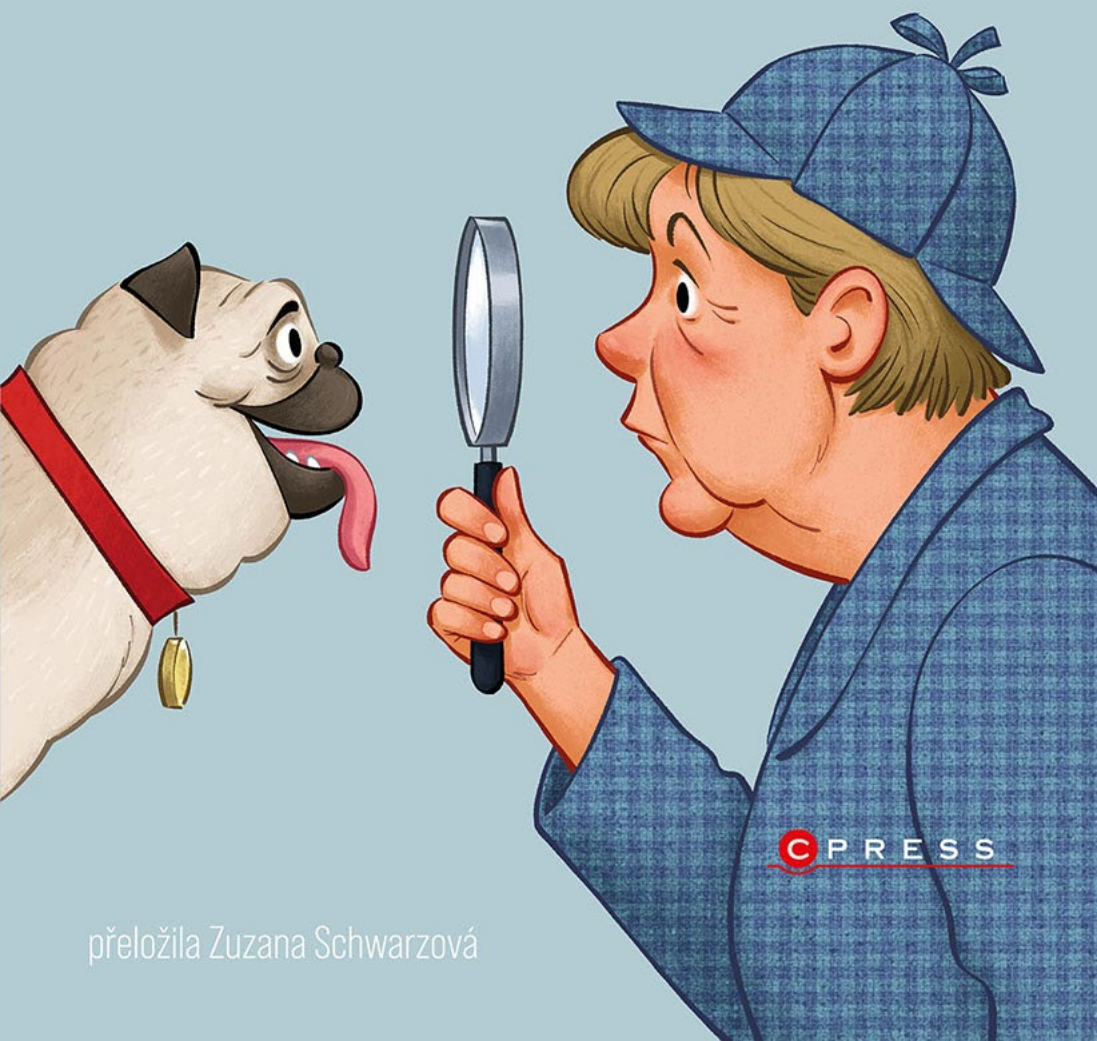

DAVID SAFIER

PANÍ MERKELOVÁ a vražda na zámku

C PRESS

přeložila Zuzana Schwarzová

Paní Merkelová a vražda na zámku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

David Safier
Paní Merkelová a vražda na zámku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PANÍ MERKELOVÁ a vražda na zámku

DAVID SAFIER

PANÍ MERKELOVÁ a vražda na zámku

přeložila Zuzana Schwarzová

 C P R E S S

Pro Marion, lásku mého života.
Pro Bena a Daniela, dvě jasné zářící hvězdy v mém životě.
Jsem na vás hrdý!
A samozřejmě i pro Maxe.

1

„Ze všeho nejdřív si musím sednout,“ řekla Angela a ze všeho nejdřív si sedla. Na oprýskanou dřevěnou lavičku u šterkové cestičky, s fantastickým výhledem na rybník Zatuchlinec. Látkovým kapesníčkem, který jí kdysi věnoval Dalajláma, si otřela pot z čela. Ráda by o sobě prohlásila, že už má za sebou několikahodinový pochod v nesnesitelné letní výhni, ale ve skutečnosti se procházela asi tak pětadvacet minut na příjemném květnovém slunci. Po všech těch letech v Berlíně, kdy se na deset tisíc kroků denně dostala jen tenkrát během koronavirové krize, když ve své obrovské kanceláři běhala sem a tam jako tygr v kleci, zavdávala její kondice důvod k lítosti. Nějakou dobu asi potrvá, než její tělo, které přestalo odhadem tři tisíce státních banquetů, zase získá něco jako fyzičku.

Angela hleděla na nevelkou vodní plochu. Byla půvabná tím nenápadným způsobem, který přesně vyhovoval jejímu vkusu. Rákosí mělo akurátní délku a ladně se vlnilo v akurátním vláhém větříku. Voda byla tak akorát modrá a letící hejno ptáků skýtalo krásnější pohled než všechny baletní soubory, které kdy viděla. A že jich Angela díky pozváním během státních návštěv po celém světě viděla opravdu hodně. K největším důkazům její pevné vůle se řadila skutečnost, že navzdory časovému posunu

dokázala neusnout vedle čínského prezidenta při sedmihodinové čínské opěře.

Tady – na lavičce, u rybníčku, při tomhle počasí – se jí po Berlíně ani trochu nestýskalo, přestože si na své nové bydliště v Menším Radostíně, rozkládajícím se právě u rybníčku Zatluchlince, ještě tak úplně nezvykla. A jak by taky ano? Byla tady teprve šest týdnů. Sice se párkrát prošla vesnicí, hezkou právě tak akorát nenápadným způsobem, ale to nestačilo, aby se tady cítila doma. Přijde to vůbec někdy?

Nebo se jí hned po pár týdnech začne stýskat po starém, hektickém životě v Berlíně, jak se obával její muž a potají vlastně i ona? Přitom manželovi svatosvatě slíbila, že podzim života s ním stráví v poklidu. A co by se stalo, kdyby svůj slib porušila? Vydrželo by jejich manželství, v němž toho její protějšek musel už tolik přestat?

„Vše v pořádku, drahoušku?“ zeptal se Achim, vlastně Joachim, který ale během studia došel k přesvědčení, že Achim zní dost nenuceně. Coby kvantový chemik beztak neznal skutečný význam slova „nenucený“. Achim před ní stál v bílé košili s krátkým rukávem, modrých tříčtvrtečních kalhotách odhalujících jeho krátké chlupaté nohy a v šedých pohorkách, o jejichž modernosti ho přesvědčila mladá prodavačka. Angela svého Achima milovala kromě jiného také proto, že netušil, co je vkusné a co ne. A proto, že byl naprosto upřímný, neschopný sebemenší lži. Jak často už si pomyslela: Proč nejsou všichni muži jako můj Achim? Ale pak si vždycky sama odpověděla: Kdyby byli všichni takoví dobří, lidstvo by nepřežilo.

„Na něco jsem se tě ptal, drahoušku,“ zopakoval. Pořád si o ni dělal starosti.

„Vše v pořádku, koblížku. Je mi jen trochu teplo,“ odpověděla Angela.

Achim z batohu, který vlastnil už od dob NDR, vytáhl starou lahev na pití. Pil z ní už jeho otec v dobách před NDR a voda chutnala vždy kovově. Angelu teď přesto osvěžila.

„Možná bys neměla pořád chodit ve své obvyklé garderóbě,“ navrhl Achim.

Angela na sobě skutečně měla, jako dříve v práci, černé plátěné kalhoty a k nim jedno ze svých mnoha barevných sak – dnes zelené. Oblečení na túry, které si koupila před pěti lety, už jí bylo těsné a ještě leželo v nevybalené krabici.

„Jestli o víkendu pojedeme do Templina,“ odpověděla Angela, „koupím si něco vhodnějšího.“ Online objednávka pro ni nepřipadala v úvahu. Díky expertům na digitalizaci, od nichž ve svém dřívějším životě neustále dostávala hlášení, Angela moc dobře věděla, co online obchodníci s daty provádějí. A vůbec, co je Amazonu do toho, jakou nosí velikost?

„Jak myslíš, drahoušku,“ odpověděl Achim. Tuhle větu říkal dost často, protože mu výrazně usnadňovala život. A Angele také.

„Putin hodil bombu,“ oznámil hlas za nimi. Ještě před šesti týdny by tahle věta Angelu paralyzovala na dny, ne-li týdny. Ale teď znamenala jen to, že z kapsy svého sáčka musela vydolovat pytlík na výkaly. S černým plastovým sáčkem v ruce se vydala k impozantnímu dvoumetrovému muži s účesem à la smeták. Na sobě měl černý oblek a sluneční brýle. Byl to Mike, její pětáctýřicetiletý osobní strážce, který nosil sako stále zapnuté, protože tím chtěl zamaskovat začínající pupek. Vedle Mika seděl Putin. Nikoli ruský prezident, ale malý světlý mopsík s černou skvrnou kolem levého oka, kterého Achim přivezl z útulku a daroval ho Angele v den odchodu na odpočinek. S pomocí roztomilého zvířátka měla Angela konečně překonat strach ze psů. A protože Putin – ne mops, ale ten pravý, který

věděl o její fobii – jednou kolem Angely nechal na volno pobíhat své velké černé psisko, pojmenovala přítulného mopsíka po ruském prezidentovi.

„Můžu to sebrat,“ nabídl se Mike. Angela dobře věděla, kdy její protějšek myslí nabídku vážně a kdy ne. Bylo zcela jasné, že Mike potají doufá, že se k hromádce nebude muset sehnout.

„To je od vás milé,“ odpověděla proto prohnane a podala mu pytlíky.

„Ehm, to je přece samozřejmost,“ odvětila hora svalů, ale hlas se s vidinou úkolu nepatrně zachvěl. Islamistický atentáčník by ho rozhodně vyvedl z míry méně – Mike byl schopný udělat z někoho takového pouhými dvěma prsty slintající uzlíček. Krátce předtím, než stihl sáček uchopit, se bývalá kancérlérka sehnula a řekla: „Ale tak, nechte to, jsem zvyklá uklízet nepořádek po Putinovi.“

Pak se rozhlédla. Odpadkový koš není poblíž nikdy, když ho člověk potřebuje.

„Mám to vzít?“ zeptal se Achim, který se jen tak ničeho neštil – ani pavouků, ani Donalda Trumpa.

„Já to ponesu,“ usmála se Angela.

„Kdo chce s mopsem žít, musí se i k bobkům mít.“

„Co jsem ti říkala o těch tvých průpovídkách, Achime?“

„Že si je mám nechat od cesty?“

„Přesně tak.“

„No dobrá,“ řekl Achim. „Když chceš, tak toho nechám.“

Angela mu přejela volnou rukou po tváři a prohlásila: „A tohle hezké předsevzetí nás doprovodí domů.“

„A necháme ho na prahu,“ zakřenil se Achim. Odzbrojující. Svůj drzý úsměv používal jako tajnou zbraň. Angela nemohla jinak než se sama usmát. I tentokrát. Pak se obrátila k osobnímu

strážci: „Existuje nějaká kratší cesta do vesnice? Ráda bych ještě koupila jablka na koláč a obchody už brzy zavírají.“

„Jablečný koláč?“ zhrozil se Mike. Koláče zbožňoval a Angelina pekařského umění si vážil, to věděla. Zároveň se však strachoval o svou vysportovanou figuru a kondici. Od té doby, co byl přidělen manželskému páru Merkelových, přibral – navzdory fyzicky náročnému tréninku – už dvě kila a 358 gramů. Achim takové problémy neznal, mohl jíst, co chtěl, a nepřibral ani gram. Byla to jedna z vlastností, které Angela svému muži trochu záviděla. A Mike už taky.

„Jablečný koláč,“ potvrdila Angela. Od chvíle, co se přistěhovali do Menšího Radostína, pekla koláče téměř každý den: jahodové, hruškové, švestkové. Podle toho, co nabízely stánky s ovocem na trzích před kostelíkem. Angela pekla, nejen aby vyplnila čas, který ještě před několika týdny trávila na schůzích všeho druhu, ale také proto, že pečení milovala. V jiném životě by se z ní možná nestala vědkyně a politička, ale cukrářka. Možná v nějakém paralelním vesmíru – jako fyzička věřila teorii, že neexistuje pouze jeden – žila Angela, která se šťastně a s pocitem naplnění celý boží den věnovala koláčkům a tvarohovým kuličkám. Možná dokonce existoval vesmír, kde pekařka Angela při tom všem nepřibírala.

„Lesem se dostaneme zpátky rychleji,“ ověřil si Mike v mobilu.

„No tak to zkusíme,“ prohlásila Angela a odhodlaně se vydala vpřed směrem k lesu. Následována Achimem, Mikem a Putinem, který byl na svých krátkých krivých nožkách rád, že panička nebyla z nejrychlejších.

Neurazili ani sto metrů, když zaslechli dusot koně. A za dalších padesát metrů Angela narazila na muže, jehož mrtvolu měla jen o pár hodin později najít v hladomorně.

2

Na Philippovi, baronu von Baugenwitz neudivovalo ani tak to, že jeho černý hřebec působil natolik ušlechtilé, že by na dostizích v Ascotu ostatním hřebcům přivodil komplex méněcennosti. Ani skutečnost, že svého koně oslovil „Ferdinande“, když ho přiměl zastavit. Ne, bylo to tím, že Philipp von Baugenwitz na sobě měl brnění.

„A to by jeden myslel,“ zaslechla za sebou Angela tiše brblajícího bodyguarda, který cválajícího rytíře rychle vyhodnotil jako neškodného, „že už viděl všechny možný blázny.“

Angela si podobným myšlenkám odvykla. Ta spousta let v politice ji naučila, že se vždy můžou vynořit ještě větší šílenosti. Ale ani ona nedokázala skrýt jistý úžas. Mopsík Putin se snažil před koněm schovat za jejíma nohama a Achim znalecky povytáhl obočí – jako dítě to odkoukal ve vysílání západoněmecké televize od Spocka ze *Star Treku*.

„Jste to opravdu vy!“ zarachotilo z přílbice. „Na setkání s vámi se těším už od chvíle, kdy jsem zaslechl, že jste se přestěhovala do našeho krásného Menšího Radostína.“

Soudě podle hlasu, mohlo být muži v přílbici něco přes padesát. Rozhodně měl dobré způsoby, pomyslela si Angela. Přestože určitě zaznamenal v její ruce pytlík s výkaly, přešel to.

„Jistě se divíte,“ pokračoval jakoby nic, „proč jedu v brnění.“

„Tato otázka mi skutečně přišla na mysl.“

„Dnes večer pořádám u sebe na zámku středověkou vinařskou slavnost a chtěl jsem si vyzkoušet, jak mi sedí brnění mého prapředka Balduina. A musím říct, že naprosto, naprosto skvěle! Budu ho mít na sobě i dnes večer. Jistě jste v městečku viděla plakáty?“

„A dostala jsem i letáček.“ Angela si na to vzpomínala přesně, protože leták jí vtiskla do ruky dívka s modrými vlasy. Mladá žena byla tak zaměstnaná mobilem, že bývalou kancléřku vůbec nezaznamenala. Angele se už celá desetiletí nestalo, že by ji někdo nepoznal. Nejdřív ji to podráždilo, ale posléze se dostavil osvobozující pocit.

„Mohu dnes večer počítat s vaší účastí?“ zarachotil Philippův hlas nadějeplně.

To Angelu dosud nenapadlo. Vlastně se chtěla s Achimem nejdřív trochu zabydlet v novém hrázděném domku. Teď si ale kladla otázku, jak se má v novém domě zabydlet, když se nezabydlí v místě, kde stojí. A co je na začátek lepšího než slavnost, na niž dorazí spousta obyvatel městečka?

„Promyslím to,“ prohlásila Angela. Za sebou zaslechla tiché povzdechnutí. Vyšlo z bodyguarda Mika, který už oznámil, že si dnešního volného večera hodlá dopřát dobrý drink v místním gin baru s názvem *Aladinův gin*. V Menším Radostíně právě tohle místo nejvíc připomínalo velký svět tam venku – což nebylo těžké, když to byl jediný místní bar. Jinak tady stála jen vesnická hospoda s názvem *Hospoda*. Není divu, že Mike nebyl nadšený. Když na Angelu bude muset dávat pozor na slavnosti, nebude si smět dovolit ani lok vína. Služba je holt služba – a gin je gin.

Angela se ohlédlá na Achima, který opět povytáhl obočí, tentokrát to druhé. Za ta léta to skutečně dovedl k dokonalosti.

Samozřejmě věděla, že mu slíbila, že se s ním podívá na živý přenos *La Traviaty* v nastudování newyorské Metropolitní opery. Speciálně kvůli tomu zakoupil ve slevě velkoplošnou televizi. A při nastavování dálkového ovládání opět jednou prokázal, že na jednoho kvantového chemika je běžná technika zkrátka moc. Dálkové ovládání začalo fungovat teprve tehdy, když po něm přeběhl Putin svými malými tlapkami. Jakou kombinaci mopsík zmáčkl, bylo tajemství, které žádný kvantový chemik nikdy nevyřeší.

Ani Achim, ani Mike tedy při představě, že dnešní večer stráví na vinařské slavnosti, nemetali kozelce radostí – přičemž neobratný Achim by si u toho zřejmě beztak vyhodil krční obratel. Angela nabídku přesto nechtěla odmítnout. Slavnost v novém domově vzbudila její zvědavost a velmi doufala, že si ji užije.

„Nebudete litovat. Uvidíme se večer!“ zvolal baron plechovým hlasem a odcválal.

„Snad ne,“ vyklouzlo tiše Achimovi.

„Mohla by to být docela zábava,“ oponovala mu Angela.

„Chtěli jsme se dívat na *La Traviatu*!“

„Ale to se přece nevylučuje.“

Achim se na ni zmateně podíval.

„Existuje něco jako nahrávací tlačítko,“ řekla Angela a pousmála se. „Když se Putin párkrát projde po dálkovém ovládání, určitě ho najde.“

„Ha ha,“ odpověděl Achim, který byl mnohé, jen ne pohotový.

„Bude určitě hezké vidět, jak se tady ve vesnici slaví, koblížku.“ Ano, Angela ráda používala mazlivé „koblížku“ také strategicky, když chtěla manžela přimět k něčemu, na co neměl náladu. Cíleným „koblížku“ ho pohnula k tomu, aby se zúčastnil dámského programu na summitu G7. Dokonce i tehdy, když Michelle Obamovou vystřídala Melania Trumpová.

Achim váhal.

Angela přidala úsměv: „Ty nejsi zvědavý, jak vypadá jeho obličej pod helmou?“

„To se dá i vygooglit,“ řekl Achim.

„Rád to pro vás udělám,“ Mike už vytáhl mobil. Angele bylo jasné, že bodyguard se ještě nechtěl vzdát naděje na návštěvu baru. „A když jeho fotku nenajdu na internetu, zeptám se kolegů z kriminálky. A kdyby taky žádnou neměli, můžou mu heknout telefon nebo udělat fotku z dronu...“

„Dnes večer si ho prohlédneme naživo a v barvách,“ pronesla rutinně Angela rozhodující slovo. Protože se Achim s Mikem zatvářili mrzutě, sehnula se k Putinovi, pohládila ho po hlavě a řekla: „A pro tebe se večer bude podávat vybraný poulard.“

Mopsík se zaradoval, „poulard“ patřil k výrazům, kterým rozuměl, vedle „sedni“, „místo“ a „klidně si vyskoč na gauč, i když se Achim mračí“.

Angela se vydala na cestu, pytlík s výkaly stále ještě v ruce. A přitom přemýšlela, jaké sáčko si na slavnost oblékne.

3

Obyvatelé Menšího Radostína si za posledních šest týdnů na Angelinu přítomnost trochu zvykli. Bývalou političku, kráčející teď s manželem, mopsem a bodyguardem přes staré náměstí, samozřejmě registrovali, ale už si s ní nechtěli dělat selfie. Taky už na ni téměř nezírali, ani o ní netrousili komentáře, z nichž některým do přátelskosti přece jen dost chybělo. Za dva tři měsíce si na ni lidé zvyknou úplně, tím si byla Angela jistá.

Když Angela konečně našla odpadkový koš, do kterého vho-
dila pytlík s exkrementy, vydala se přes náměstí. Ani na ženu
tíhnoucí k sentimentálnosti tak jako Angela nepůsobilo zrov-
na idylicky. Deset stánků nabízelo regionální potraviny: sýr,
maso v bio kvalitě, ovoce a zeleninu, med, a dokonce víno,
pocházející z malého baronova vinohradu. Angela si pomys-
lela, že vzácnou vinnou révu beztak ochutná na slavnosti,
proto šla přímo ke stánku s bio ovocem. Prodavače, žovi-
ální, trochu kulaté ženě k padesátce, v modrých kalhotách
s laclem a modro-bílým šátkem na hlavě, řekla: „Dobrý den,
prosím sedm jablek.“

„Vemte si jich osm!“ navrhla trhovkyně.

„Vyjde pak kus levněji?“

„Ne, ale budete mít o jedno víc.“

Angela se musela zasmát: „Tak si jich vezmu osm.“
„Nebudete litovat.“

Zatímco Angela přebírala hnědý papírový sáček s jablky, Achim stál s Putinem u vinného stánku. Psova fyzička byla očividně ještě horší než paniččina. Jestli to takhle půjde dál, bude muset mopsovi zavést dietu a sobě rovnou taky.

Achim si zjevně nechával vysvětlovat vše kolem pěstování vinné révy v Ukerské marce. Její muž to tak dělával rád: nechával si sáhodlouze radit, a pak stejně nic nekoupil. Bylo vlastně s podivem, že se ještě nikde nedostal na černou listinu.

Osobní strážce Mike postával o několik metrů dál a skenoval náměstíčko kvůli případným hrozbám. Angele připadalo, že si Mike může ušetřit námahu. Co by se tady mohlo stát? Menší Radostín byl natolik ospalá díra, že takový průměrný atentátník ani nemohl vědět o jeho existenci. A vůbec, kdo by ještě měl něco z toho, kdyby ji zabil? Angela záměrně zmizela veřejnosti z dohledu. Udělala by cokoli, aby to tak i zůstalo. Nebude vysedávat v různých talk show, psát komentáře do novin nebo přednášet, a tím lézt na nervy lidem, kteří teď dělají její dřívější práci. Na rozdíl od jiných bývalých kancléřů se nepotřebovala usazovat v dozorčích radách, aby vydělala ještě víc peněz, než by normální člověk vůbec kdy potřeboval.

Angela zrovna chtěla štouchnout do svého bodyguarda a říct mu, že si může dát pohov, když k ní přistoupila těhotná černoška. Mohlo jí být kolem pětatřiceti, na sobě měla volné, zeleno-růžové jarní šaty a v dlouhých rovných vlasech zelenou čelenku. Angela v Menším Radostíně dosud nepotkala moc přistěhovalců ani jejich potomků. Žil tady provozovatel stánku s italskou zmrzlinou původem ze Srbska, majitel Řeznictví Müller z Tchaj-wanu a prodavačka v papírnictví ze Švábska. Angela odhadovala, že alespoň jeden z rodičů těhotné ženy

pocházel ze socialistického bratrského státu NDR – z Mosambiku, Etiopie, Beninu...

„Dobrý den, můžu s vámi mluvit?“ zeptala se těhotná žena přátelsky.

„Už se mnou přece mluvíte,“ usmála se Angela, rovněž přátelsky.

„To je pravda,“ zasmála se žena. Ne rozpačitě, ale radostně, přestože ji Angela chytla za slovo.

„Co pro vás můžu udělat?“ chtěla vědět Angela.

„To já můžu udělat něco pro vás!“

„A co?“

„Jmenuji se Marie Horstmannová.“

Nebylo to zrovna jméno, které by Angela u černošky čekala.

„Vedu v Menším Radostíně turistické informační centrum.“

„Menší Radostín má turistické informační centrum?“ užasla Angela.

„Máme otevřeno jen dvakrát týdně na dvě hodiny, jinak jsem na pracáku.“

„A co pro mě chcete udělat?“

„Mohu vám nabídnout prohlídku našeho městečka a povyprávět vám všechno, co by o něm měl člověk vědět a co nepíšou na Wikipedii.“

„Tam se píšou jen dva odstavce, z nichž jeden varuje, že Menší Radostín není totožný s Malým Radostínem v Bádensku-Württembersku.“

„Předpokládám,“ usmála se Marie, „že toho, kdo to psal, navigace zavedla do nesprávné části Německa.“

„Pravděpodobná teorie,“ přikývla Angela.

„Můžu vám vyprávět, který farář našeho svatopetrského kostela vypil mešní víno a následně zvonil celý den nahý na zvony,“ Marie ukázala na malý, pro Angelu tak akorát nenápadný

vesnický kostelík, stojící na horním okraji náměstí. „Také vám budu povídat, proč černý kámen před kostelem nese jméno Kámen slz a jak baron Balduin von Baugenwitz kdysi zemřel v rytířském brnění.“

Angelu trochu zamrazilo, přece jen současného barona před chvílí potkala v lese právě v tom brnění, v němž zemřel jeho předek. Bud' měl sklony k morbidnosti, nebo si příliš nelámал hlavu s tím, co dělá.

„Zní to všechno velmi zajímavě,“ odpověděla Angela. Nic z toho, co mladá žena právě zmínila, se ve spisu německé zpravodajské služby, který si nechala zaslat, nenacházelo. Když si Angela u stolu na kancléřství složku přečetla, pomyslela si: Takové nenápadné místo by pro mě mohlo být přesně to pravé!

„Hodilo by se vám to zítra odpoledne ve čtyři?“ zeptala se Marie.

„Nemám žádné jiné plány,“ odpověděla Angela větou, kterou naposledy vyslovila v minulém tisíciletí. „Můj muž se přidá také. Ostatně i můj osobní strážce.“

„Tři prodané lístky,“ pousmála se průvodkyně, „to je dosavadní roční rekord.“

„Mám pro vás velmi, velmi dobrou zprávu,“ vstoupil do rozhovoru Achim.

„Miluju dobré zprávy,“ odpověděla Angela, která se naučila radovat z každého tak vzácného doušku života.

„Přece jen se můžeme podívat na *La Traviatu* živě.“

„Vysílají ji jindy?“ překvapilo Angelu, okamžitě ale věděla, že to není možné. Jak šlo o data, čísla a fakta, její Achim se prakticky nikdy nemýlil.

„Ne, dávají ji dnes. Ale nemusíme na vinařskou slavnost.“

„Ne?“

„Víno, které se tady pěstuje, je vcelku průměrné. A to je ještě velmi přívětivé vyjádření.“

„Koblížku, na té slavnosti mi ale nejde o víno.“

„Ne?“ podivil se.

„Ne.“

„Jsem zmatený.“

„To býváš často.“

„To je ovšem pravda.“

„Jde mi o to poznat lidi, co tu žijí. A když už jsme u toho, tohle je Marie Horstmannová. Vede v Menším Radostíně turistické informační centrum.“

„Těší mě, mé jméno je Achim Sauer. Sauer jako haur, ale toho ze sebe rozhodně nedělám.“

„I mě těší,“ řekla Marie.

„Určitě dnes také dorazíte na slavnost,“ ujistovala se Angela a okamžitě užasla, protože mladá žena, která doposud působila zcela vesele, najednou ztuhla a odpověděla úsečně pouhým „ne“. Angela byla dokonce přesvědčená, že zahlédla, jak se zachvěla.

„Máte v plánu něco jiného – jako my?“ zeptal se Achim.

„My nic jiného v plánu nemáme,“ přerušila svého muže Angela. Aby na mladou ženu dále nedotírala, řekla jí přátelsky: „Tak se uvidíme zítra.“

„Přesně tak... Úderem čtvrté,“ odpověděla Marie a ztrápeně se pokusila o úsměv, což se jí ovšem moc nepodařilo. „Zatím.“

Když odcházela přes náměstí, Achim se divil: „Nenapadlo by mě, že by někdo mohl na to víno reagovat ještě ostřeji než já.“

„Nemyslím si, že nejde na slavnost kvůli špatné kvalitě vína.“

„Byl by to ale dobrý důvod.“

„Obávám se, že její důvod bude ještě lepší,“ odtušila Angela a kladla si otázku, co těhotnou ženu tak rozechvělo. Manžel,

který ji nepustí z domu? Nebo to bylo samotnou slavností? Měl na ni dorazit někdo, koho rozhodně nechtěla potkat?

Angela si předsevzala, že na zítřejší prohlídce se bude po odpovědi nenápadně pídit. Mladá žena jí byla sympatická a neváhala by, kdyby mohla být nějak nápomocná.

4

Angela si oblékla své oblíbené červené sáčko, které na sobě měla i při fotbalovém finále mistrovství světa v roce 2014. Achim, který ani pořádně nevěděl, nad kým Německo tehdy zvítězilo, si vzal svůj nejlepší a současně jediný oblek. Pořídil si ho v roce 1997, když musel Angelu poprvé doprovázet na oficiální recepci, aby si ihned nato potvrdil svou hypotézu, že podobná setkání mu nepřinášejí příliš velkou radost. Oba stáli v obývacím pokoji hrázděného domku z roku 1789. Měl nízké stropy, do jejichž vyčnívajících trámů dvoumetrový Mike narážel hlavou. Průměrně 3,73× denně – jak vypočítal Achim. Angela s manželem si to v domečku útulně zařídili a od předchozích majitelů si ponechali pár kusů starého nábytku: skříně z 19. století, rustikální jídelní stůl s ještě rustikálnějšími židlemi a strašně pohodlné polstrované křeslo, o němž si Achim maloval, že v něm bude studovat své knihy o částicích. Pak ale zjistil, že si Putin křeslo zvolil za své nejoblíbenější spací místo. Mike zrovna pořádal třetí kousek Angelina čerstvě upečeného jablečného koláče a povzdechl si: „Zítra budu muset cvičit zase o půl hodiny dýl.“

„To mě mrzí,“ odpověděla Angela bez špetky soucitu. Dokonce pocítovala jakési d’ábelské potěšení z toho, že podkopává jeho železnou disciplínu. Zítra přidá ke koláči ještě extra porci šlehačky!

Angela sklízela koláč, zatímco její muž v kuchyni rovnal nádoby do myčky podle dokonale propracovaného systému, který Angela nezpochybňovala. Jednak protože neměla chuť poslouchat Achimovy propočty, podle nichž prý bylo tímto způsobem možné ušetřit každé 12,7. mytí. Ale především proto, že podle Achimova přesvědčení byl jedině on schopen myčku naskládat perfektně, a ona se tudíž tohoto úkolu díkybohu nadobro zbavila.

„Mám zbytek koláče zase dát místním bezdomovcům?“ zeptal se Mike.

„Samozřejmě.“

„Ti dva za poslední týdny pěkně přibrali,“ zasmál se Mike.

Přestože to nebylo na první pohled znát, Mike měl velké srdce. Angela se pro něj na pohovoru rozhodla, když zjistila, že je rozvedený a má v Kielu malou dcerku, kterou nade vše miluje. Na rozdíl od ostatních uchazečů, kteří všichni vzbuzovali dojem, že by na rozkaz zabili i štěňátko, aniž by u toho hnuli brvou. Takové chlápky nechtěla pro sebe ani pro Putina, který se v košíku zrovna svinul do klubíčka – alespoň natolik, jak jen se mops může stulit. Když Putin konečně našel ideální polohu, všichni v místnosti slyšeli, jak se mu úlevně uvolnila střeva. A bohužel i cítili.

„Myslím,“ usmála se Angela, „že je to pro nás signál k odchodu.“

Mike a Achim synchronizovaně přikývli. Všichni tři tak vyšli z domu, zhluboka se nadechli a vydali se na cestu. S každým krokem po kočičích hlavách, jimiž byla vydlážděna ulička s hrázděným domem, se Angela víc a víc těšila, že na slavnosti pozná místní. Určitě jí to pomůže cítit se tady jako doma. A čím dříve se zabydlí, tím dříve umlčí tu část sebe, která toužila rozjet se zpět do Berlína a jejíž existenci Achimovi tajila.

5

Cesta vedla kolem svatopetrského kostela ven z vesnice a dále po nepříliš frekventované okresní silnici, z níž už se otvíral výhled na zámek Baugenwitz na návrší. Pocházel ze 17. století, jeho bílé zdivo v pozdně odpoledním slunci zářilo, a ještě víc svítila šarlatově červená střecha.

Zatímco Angela, Achim a Mike spolu s mnoha dalšími lidmi stoupali alejí k zámku, prohrkal kolem nich traktor. Seděli na něm čtyři zemědělci a prodavačka ovoce, všichni se zamračeným výrazem. A když je minuli, Angela pochopila proč. Za traktorem vlál transparent, na němž stálo: *Naši půdu neprodáme!*

Angela si ve složce zpravodajské služby samozřejmě přečetla, že se baron dostal do finančních potíží. Zámek zářil tak jasně jedině díky dotacím, které získal. Provoz hotelu, který mohl pokrýt běžné výdaje, byl natolik ztrátový, že ho mezitím zavřeli. Malý vinohrad ani pronájem půdy zemědělcům nemohly ztráty zdaleka vyrovnat. Baron neustále ujišťoval místní tisk, že zámek ani polnosti nejsou na prodej, protože chce zachovat staletou tradici svého rodu v Ukerské marce. Před měsícem mu však na stole přistála lukrativní nabídka od excentrického amerického výrobce elektroaut, který chtěl polnosti přeměnit ve své sedmnácté sídlo s golfovým hřištěm. Od té doby už si

obyvatelé městečka nebyli tak jistí, zda je baron spjat se svým domovem natolik, že odolá vábení peněz.

Když Angela, Achim a Mike dorazili k zámecké bráně, zemědělci už postavili protestní stánek: transparenty, letáky a megafon, který po zapnutí hvízdal. Jeden obzvlášť rozezlený zemědělec provolával: „Ukerská marka patří nám! Ukerská marka patří nám!“ Skutečnost, že v megafonu každých pět vteřin zapískalo, ho nemohla zastavit.

„Přísně vzato,“ prohlásil Achim směrem k Angele, „to, co říká, není pravda. Půda z velké části nepatří obyvatelům marky, ale několika málo soukromým osobám, jako třeba baronovi, a státu.“

„Před demonstranty bys to zmiňovat neměl.“

„Proč?“

„Co jsem vždycky říkala svým ministrům?“

„Nikdo nemá rád chytrolíny?“

„Přesně tak.“ Angela zaznamenala, že Mike demonstranty pozoruje s nedůvěrou a řekla mu: „Myslím, že tady žádné nebezpečí nehrozí.“

„Žádný nebezpečí? Nebezpečí číhá všude! Jako tehdy v Johannesburgu, když ministra zahraničí napadl na první pohled naprosto roztomilej pes. Pak měl na zadku obrovskou díru v kalhotách...“

„Miku?“ přerušila ho Angela.

„Příliš informací?“

„Příliš informací.“

Angela došla ke stánku se sympatickou prodavačkou ovoce a zeptala se: „Můžu si vzít letáček?“

„Vemte si dva...“

„Pak budu mít o jeden víc?“

„Učíte se rychle.“

Usmály se na sebe. V tu chvíli si Angela pomyslela, jestli by nebylo hezké poznat ženu blíž. Třeba také ráda peče ovocné koláče. Angela by se tady zabydlela určitě rychleji, kdyby si našla kamarádku, s níž by mohla péct.

Kamarádku.

Angela za celý život žádnou nejlepší kamarádku neměla. Ani na základní škole, kde se jí ostatní dívky často posmívaly. Dokonce jí prozpěvovaly: *Blbec, blbec, Angela má hrnec*.

Zatímco Achim měl od vysoké nejlepšího přítele Tommyho, se kterým hrál ob den scrabble po Skypu, Angela poslední desetiletí trávila s ministryněmi obrany, předsedkyněmi vlád a vedoucími kanceláří. Opravdovou kamarádku mezi nimi nenašla. Dosud si z toho nic nedělala, protože během vzácných volných chvil jí jako nejlepší kamarád bohatě stačil Achim. Ale co si počne sama v Menším Radostíně, až se Achim vydá s Tommym na každoroční třítydenní túru po Alpách? Angela už se potají viděla v autě na cestě do Berlína, aby nekysla o samotě v hrázdném domku. Nebo, a tomu by dala přednost, při pečení koláčů se skutečnou kamarádkou.

„Můžete třikrát hádat,“ prohlásila, „jak se jmenuju.“

Angela přemýšlela.

„Ale hlavně neříkejte Mandy!“

„Sandy? Nebo Candy?“ zavtipkovala Angela.

„Ne,“ rozesmála se žena.

„Candy Crush?“ když se Angela cítila uvolněně, vymýšlení hloupostí si užívala.

Prodavačka ovoce se rozesmála ještě víc: „Ne, jsem taky Angela!“

„Vážně?“

„Vážně!“

Ted' se smály obě.

„Tak půjdeme konečně na tu slavnost?“ naléhal Achim.

„Ano, hned,“ odpověděla Angela. Ta, která za něj byla provdaná.

„A když už tam budete,“ řekla Angela, která si Achima ne-
vzala, „vysvětlete tomu vypulírovanému baronovi, že polnosti
nesmí prodát. Nejenže na nich závisí naše existence! Zničí taky
spoustu přírody! Američani chtějí vysušit jezero za zámkem
s trdlištěm pro ryby.“

„Uvidím, jestli na to přijde řeč,“ slíbila Angela, aniž by co-
koli slíbila. Po tolika letech v politice to patřilo k těm snazším
úkolům. Pak spolu s Achimem a Mikem prošla zámeckou bra-
nou na nádvoří. Na zadní straně letáku byla fotka sympatic-
ké prodavačky ovoce. Skutečně se jmenovala Angela. Angela
Kesslerová. Nejenže byla zemědělkyně a prodavačka ovoce, ale
také učitelka hudby a... místopředsedkyně krajské organizace
krajně pravicové Alternativy pro Německo???

Tolik k tématu společného pečení koláčů.

A že by v ní mohla najít kamarádku.

6

Na nádvoří se hemžili obyvatelé Menšího Radostína a dostávali od mužů v kostýmech středověkých harlekýnů číše vína a od středověce oděných žen kančí klobásky, jejichž grilovaný odér Angela z červeného sáčka jen tak nedostane. Opodál hráli muži s dlouhými vousy na historické nástroje *La Cucarachu* v provedení, na něž si znalejší posluchač musel nejprve zvyknout. Asi dvě stě hostů se skvěle bavilo. Ve středu dění stál baron v brnění, v němž zemřel jeho předek. Vedle něj atraktivní blondýna, asi tak zkraje třicítky, v ani trochu středověkých, zato značně přiléhavých černých šatech. Jediným elegantním pohybem vyprázdnila sklenku šampaňského, s grácií ji postavila na podnos kolemjdoucího číšníka-harlekýna a volnou rukou si hned vzala další.

„Vy jste přišli!“ zařinčel baron radostně a klátil se v brnění k Angele a Achimovi. Mike zatím hypnotizoval kančí klobásku, jak Angela postřehla koutkem oka. Zřejmě přemýšlel, jestli má po třech kouscích jablečného koláče ještě místo na jednu klobásku a o kolik minut by se mu tím zítra prodloužilo denní penzum tréninku.

Mladá dáma v černých šatech následovala barona, usrkávajíc šampaňského. Soudě podle prstenu s naddimenzovaným briliantem se jednalo o jeho manželku. Když pár dorazil k Angele

a Achimovi a baron se zrovna chystal promluvit, jeho žena mu rozkazovačným tónem zašeptala: „Sundej ze sebe konečně tu maškarádu.“

„Máš pravdu,“ zarachtal a vysvobodil se z těžké přilbice. Vykoukla prošedivělá hlava čerstvého padesátníka a Angela s údivem zjistila, že vypadá jako kombinace Rogera Moora a Norberta Röttgena.

„Dovolte, abych vás představil: To je moje žena Alexa von Baugenwitz,“ vykouznil úsměv jako z reklamy na zubní pastu, který by rozhodně dokázal pobláznit spoustu žen.

„Jistě pro vás budu známější,“ usmála se baronka, „pod jménem Alexa Morgen.“

„To jsem nikdy neslyšel,“ prohlásil Achim, s nímž se dozajista nepočítalo pro kariéru v diplomatických službách.

„Z *Rudých růží*,“ snažila se ho postrčit žena. A Angela, která věděla, že jejímu manželovi jsou *Rudé růže* asi tak blízké jako Guns N' Roses nebo popkultura obecně, doplnila: „To je televizní seriál.“

„Moje Alexa,“ vysvětlil baron, „v něm hrála. Než jsem ji zachránil a udělal z ní svou ženu.“

„Nebylo koho zachraňovat. Byla jsem hvězdou seriálu,“ odporovala mu žena s nuceným úsměvem, který nedokázal zakrýt zlost nad blahosklonností jejího manžela. Zjevně nebyla tak dobrá herečka, za niž se ještě zjevněji pokládala.

„Jistě, lásko,“ pokračoval baron přezíravým tónem. Chybělo vlastně už jen, aby ji pohladil po hlavě.

„Hrála jsem doktorku Beate Borgovou,“ objasňovala baronka, „doktorku, které ženy důvěřují, přestože má problém s alkoholem.“ Soudě podle ze tří čtvrtin prázdné sklenice šampaňského se role a její představitelka překrývaly alespoň v tomto bodě.

„Doktorku,“ posmíval se baron, „kterou ženy bijí.“